

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: J. P., zastoupeného Mgr. Vladimírem Kyrychem, advokátem, se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o návrhu na obnovu řízení ze dne 18. 8. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2012, č. j. 33 Ad 40/2012 – 5,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto o odmítnutí podání stěžovatele ze dne 18. 8. 2012. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se stěžovatel podáním ze dne 18. 8. 2012 domáhal obnovy řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 33 Ad 26/2011. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že nemohl proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37 podat včas kasační stížnost pro krátkou lhůtu k jejímu podání. Krajský soud následně návrh stěžovatele na obnovu řízení odmítl jako

nepřípustný, neboť stěžovatel se domáhal obnovy řízení v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proti němuž podle ust. § 114 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a contrario není obnova řízení přípustná.

II. Kasační stížnost

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu brojí stěžovatel obsáhlou kasační stížností ze dne 27. 9. 2012. V této své kasační stížnosti stěžovatel dále rozvedl důvody, proč nenapadl rozsudek krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37 kasační stížností s tím, že krajský soud neocitoval tyto důvody v usnesení napadeném kasační stížností. Stěžovatel také v kasační stížnosti výslovně uvedl, že v podání ze dne 18. 8. 2012 se domáhal obnovy řízení a cituje řadu zákonných ustanovení. Dále tato kasační stížnost obsahovala námitky proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37 a proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, které bylo v tomto řízení soudem přezkoumáváno, jakož i proti průběhu tohoto správního řízení a podkladům pro vydání rozhodnutí ve správním řízení. Stěžovatel zde také popisuje svou činnost ve dřívějším zaměstnání a své zdravotní obtíže po úrazu v roce 2005. Kasační stížnost také obsahuje výhrady stěžovatele proti zdravotní péči ve výkonu trestu odnětí svobody.

[4] Kasační stížnost byla doplněna zástupcem stěžovatele podáním ze dne 25. 6. 2013. V tomto podání stěžovatel odkázal na původní kasační stížnost. Stěžovatel dále namítl, že výrok I. napadeného rozhodnutí krajského soudu je zmatečný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť hovoří o „odmítnutí řízení“. Stěžovatel namítá, že řízení o jakémkoliv podání účastníka není možné odmítnout, neboť je zahájeno již samotným podáním. Jinak by se jednalo ze strany soudu o odmítnutí spravedlnosti. Soud měl podle názoru stěžovatele, za předpokladu, že byly splněny podmínky pro postup podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., odmítnout návrh stěžovatele, resp. jeho podání, nikoliv však řízení jako takové. Výrok napadeného rozhodnutí krajského soudu proto není v souladu se zákonem.

[5] Dále stěžovatel namítal stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že se krajský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami uvedenými v podání ze dne 18. 8. 2012. Krajský soud se nezabýval všemi důvody, pro které nebyl stěžovatel schopen lhůtu pro podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37 dodržet. Dále se krajský soud nezabýval tvrzením stěžovatele o nezákonném zásahu správního orgánu spočívajícím ve špatném posouzení zdravotního stavu stěžovatele.

[6] Stěžovatel dále uvádí, že kasační stížnost podává také z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele totiž jeho návrh směřoval primárně proti zásahu správního orgánu, kterým stěžovatel rozumí „zásah žalovaného do možnosti správně a náležitě zjistit zdravotní stav žalobce“. Tento uplatněný důvod stěžovatel popsal v původní kasační stížnosti. Podle názoru stěžovatele tak nebyl dán důvod pro odmítnutí jeho podání ze dne 18. 8. 2012. Soud proto měl podle jeho názoru návrh věcně projednat.

[7] Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37

a rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2011, č. j. X a rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2011, č. j. X1.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřila podáním ze dne 6. 8. 2013 tak, že obnova řízení není přípustná, proto i vyjádření ke kasační stížnosti považuje za bezpředmětné.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Pokud jde o stěžovatelovy námitky vůči „zmatečnosti“ výroku I. usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto námitky stěžovatele nesměřují ke zmatečnosti rozhodnutí tak, jak je upravena ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení zmatečnost řízení může spočívat v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Oproti tomu stěžovatelovy námitky směřují proti způsobu formulace výroku I. usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je možné námitky stěžovatele podřadit pod kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud k těmto námitkám stěžovatele uvádí, že jakkoliv nepovažuje formulaci výroku I. napadeného usnesení, že „řízení o podání ze dne 18. 8. 2012 se odmítá“, za zcela bezchybnou, neshledal usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud ohledně otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25 (zde citovaná judikatura je dostupná z www.nssoud.cz), ze kterého se podává, že *Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských*

práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasací rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení. V projednávané věci pak podle názoru Nejvyššího správního soudu je z výroku I. usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností zřejmé, že krajský soud rozhodl o odmítnutí návrhu stěžovatele. Nepřesnou formulaci výroku I. napadeného usnesení pak Nejvyšší správní soud považuje toliko za formální vadu, která není natolik intenzivní, aby odůvodňovala zrušení napadeného usnesení krajského soudu.

[12] K dalším námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že považuje za správný postup krajského soudu, který vyhodnotil podání stěžovatele ze dne 18. 8. 2012 jako návrh na obnovu řízení. Stěžovatel v návrhu uvedl, že podává „žalobu proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně na obnovu řízení“, také v petitu stěžovatel navrhoval povolení obnovy řízení. Ostatně i ve své původní kasační stížnosti stěžovatel výslovně uvedl, že v podání ze dne 18. 8. 2012 se domáhal obnovy řízení.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že důvody, pro které stěžovatel nebyl schopen včas podat kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37, jsou v nyní projednávané věci zcela irelevantní a nebyly relevantní ani pro rozhodování krajského soudu. Předmětem řízení před krajským soudem byl totiž návrh na obnovu řízení. Na okraj je třeba poznamenat, že v ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. je jasně stanoveno, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Proto důvody, které stěžovatele vedly k tomu, že kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 1. 2012, č. j. 33 Ad 26/2011 – 37 nepodal včas, nemohou být v žádném případě právně relevantní.

[14] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že nesprávné posouzení zdravotního stavu v řízení o invalidním důchodu nelze považovat za nezákonný zásah žalované, ale toliko za nesprávné zjištění skutkového stavu, které lze napadnout právě žalobou proti rozhodnutí žalované, které bylo na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu vydáno. Proto námitky stěžovatele ohledně toho, že krajský soud nevyhodnotil jeho podání jako zásahovou žalobu, nelze považovat za důvodné.

[15] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.), neboť předmětem řízení byl návrh na obnovu řízení ve věci důchodového pojištění.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu